

Færdselsveje, ikke saa let kunne ske Fejltagelser paa Landet, idet Forhørsdommeren og hans Betjente i Reglen kende de enkelte Personer og heri jævnlig have en ganske god Vejledning til Vedkommelsen af, hvorvidt der er Grund til at foretage Anholdelse. Det ubeløfter ganske vist ikke, at der er enkelte Politimestre, som i denne Henseende ere yderliggaaende nok, men det kan jo ikke forebygges. Men en almindelig Indstærkelse af Politimestrens Pligt til at være forsigtige kunde let blive til Stude for Retssikkerheden, for saa vidt den let kunde have til Følge, at nogle Rettsbetjente bleve overdrevent forsigtige med at stride ind, selv i saadanne Tilfælde, hvor der maatte være god Anledning dertil. — Jeg skal i øvrigt bemærke, at jeg enkelte Gange har set, at temmelig umotiverede Anholdelser ere blevne foretagne af brave, hæderlige Sognefogeder i Anledning af Handlinger, som juridisk set kun vedkomme private, men som for den paagældende Sognefoged staa som noget forfærdeligt. Omstændighederne have ført med sig, at Sognefogeden har skullet handle paa staaende Fod; han har da anholdt den paagældende og ført ham til Politimesteren, der saa ikke har haft andet at gøre end at slippe ham igen. Men den Slags Tilfælde maa jo henregnes til de hændelige.

Naar jeg nu er fremkommen med disse Bemærkninger til Behsning af Forespørgslerne, vil jeg med Hensyn til mit Standpunkt til Spørgsmaalet sige, at man ingenlunde maa opfatte mine Betragtninger som Tegnpaa, at det er min Mening at skyde Spørgsmaalet om en Forbedring af Politivæsenet fra mig, og heller ikke, at jeg betragter den fremkomne Bevægelse som helt ubegrundet. Naar jeg har været saa omstændelig med at udvikle, hvorledes jeg formener man bør se paa den faktiske Tilstand, er det, fordi jeg ønsker, at man vil stille sig paa et nøgternt Standpunkt, særlig for Kjøbenhavns Vedkommende. Det heldigste vil være, om man tager hele Sagen med No, saa kan man vel nå frem til at afhjælpe de Mangler, man mener der er — jeg tror ogsaa, at der paa nogle Punkter er Mangler —, saa vil man bedre kunne komme ud over dem, og jeg skal være fuldt beredvillig til at udrette, hvad jeg formaar i denne Henseende. — Min Opfattelse af hvad man kan forlange af et dygtigt Politi, naar det behørigt skal løse sin Opgave, stiller ikke smaa Fordringer. Idealet for et dygtigt Politier, at Politiet skal være besjælet af den Opfattelse af, at dets Opgave i alt, hvad der ligger inden for dets Omraade, er at ramme Publikums Vel, saa at Publikum faar en tryk Følelse af, at Politiet er dets gode

Ven. En nærmere Udvikling heraf fordrer ikke nogen lang Tale. Jeg skal søge korteligt at karaktisere, hvad jeg forlanger af Politiet, og hvad jeg mener, man er berettiget til at forlange af det: Politiet skal være human, i Besiddelse af Konduite, høfligt og tjenstvilligt, bestindigt, og handlende med saa lidt Opfygt som muligt, altid have for Øje af de forskellige Besje, det kan gaa for at naa sit Maal, at vælge den lempeiligste. I sin Optræden over for Malefikanter maa det ikke overskride det nødvendige, særligt i Retning af Magtanvendelse. Disse Fordringer, som jeg mener man kan og i alle Tilfælde bør stille for at saa Politiet saa godt som muligt, — naturligvis kan Idealet ikke altid naas, men man maa da se at komme det saa nær som muligt — gælde naturligvis lige saa vel de overordnede som de underordnede. De overordnede maa derhos betragte det som en af deres første Opgaver i Overensstemmelse med, hvad jeg har anført, at øve en opdragende Indflydelse paa de menige. Hertil udfordres en kraftig Vedelse, der særlig ikke taaler Brud paa Pligter, hvortil efter Omstændighederne ogsaa hører Malkonduite. Det er det, jeg mener, man kan forlange af Politiet, det er det, jeg tror, man tilnærmelsesvis har naaet i andre Lande, og jeg finder det ganske berettiget, naar vi her i vort Land ønske efterhaanden at naa frem til et lignende Resultat. Men hertil vil jeg knytte den Bemærkning, at naar man saaledes kommer til at fremhæve Politiets Pligter over for Samfundet og over for Publikum, maa man paa den anden Side erindre, at Publikum ogsaa har Pligter over for Politiet og særlig over for dets menige Medlemmer. Man kan forlange, at Publikum ogsaa viser det behørig Hensyn til Politiet; naar Politiet virkelig stræber at gøre sin Skyldighed, skal Publikum ogsaa søge at lette det dette; dette gælder særlig over for de menige Betjente. Det er noget, jeg har en stærk Anelse om, at man ikke altid iagttager; jeg tror, at man stundom forveksler de underordnede med de overordnede. Naar en menig Politibetjent gaar i sit Lovlige Værende, og han har en Ordre fra sine overordnede at udføre, men denne ikke falder i de paagældendes eller andres Smag, er man derfor ikke berettiget til at lade Betjenten høre ilde derfor og, skønt han udfører sit Hverv paa en uforkastelig Maade, at fremkomme med brutale Udtalelser mod ham; er han høflig, maa man ogsaa vente det samme af Publikum, og navnlig maa der ikke lægges ham Hindringer i Vejen for at udøve sit Hverv. Jeg tror, at i denne Henseende kan ogsaa Publikum ved sin Optræden øve en